

HOTĂRÂREA CLARĂ A CREDINȚEI

„Nu pusesem încă ușile porților când Sanbalat, Tobia, Gheșem, arabul și ceilalți vrăjmași ai noștri au auzit că zidisem zidul și că n-a mai rămas nici o spărtură. Atunci Sanbalat și Gheșem au trimes să-mi spună: «Vino, și să ne întâlnim în satele din valea Ono». Își puseseră în gând să-mi facă rău. Le-am trimis soli cu următorul răspuns: «Am o mare lucrare de făcut, și nu pot să mă pogor; cât timp laș lăsa ca să vin la voi, lucrul ar înceta». Mi-au făcut în patru rânduri aceeași cerere, și le-am dat același răspuns. Sanbalat mi-a trimis solia aceasta a cincea oară prin slujitorul său, care ținea în mână o scrisoare deschisă. În ea era scris: «Se răspândește zvonul printre popoare, și Gașmu spune că tu și iudeii aveți de gând să vă răsculați, și că în acest scop zidești zidul. Se zice că tu vei ajunge împăratul lor, și că ai pus chiar prooroci, ca să te numească la Ierusalim împărat al lui Iuda. Și acum lucrurile acestea vor ajunge la cunoștința împăratului. Vino dar, și să ne sfătuim împreună». Am trimis următorul răspuns lui Sanbalat: «Ce ai pus în scrisoare nu este; tu de la tine le născocеști!» Toți oamenii aceștia voiau să ne înfricoșeze, și își ziceau: «Li se va muia inima, și lucrarea nu se va face». Acum, Dumnezeu, întărește-mă!

M-am dus la Șemaia, fiul lui Delaia, fiul lui Meheta-beel. El se închisese, și a zis: «Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu, în mijlocul Templului, și să în-

chidem ușile Templului; căci vin să te omoare, și au să vină noaptea să te omoare». Eu am răspuns: «Un om ca mine să fugă? Și care om ca mine ar putea să intre în Templu și să trăiască? Nu voi intra!» Și am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimetea. Ci a proorocit așa pentru mine, fiindcă Sanbalat și Tobia îi dăduseră argint. Și câștigându-l astfel, nădăjuiau că am să mă tem, și că am să urmez sfaturile lui și să fac un păcat. Ei s-ar fi folosit de această atingere a bunului meu nume, ca să mă umple de ocară. Adu-ți aminte, Dumnezeule, de Tobia și de Sanbalat, și de faptele lor! Adu-ți aminte și de Noadia, proorocița, și de ceilalți prooroci cari căutau să mă sperie!

Zidul a fost isprăvit în a douăzeci și cincea zi a lunii Elul, în cincizeci și două de zile. Când au auzit toți vrăjmașii noștri, s-au temut toate popoarele dimprejurul nostru; s-au smerit foarte mult, și au cunoscut că lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru. În vremea aceea erau unii fruntași din Iudeea, cari trimiteau deseori scrisori lui Tobia și primeau și ei scrisori de la el. Căci mulți din Iuda erau legați cu el prin jurământ, pentru că era ginerele lui Șecania, fiul lui Arah, și fiul său Iohan an luase pe fata lui Meșulam, fiul lui Berechia. Vorbeau bine de el chiar în fața mea, și-i spuneau cuvintele mele. Tobia trimitea scrisori ca să mă înfricoșeze.“

***

Prin viclenia și nerușinarea lui, Sanbalat urmărea întreruperea lucrărilor de restaurare a zidurilor Ierusalimului, compromiterea operei de reconstrucție începută de Neemia. Acest Sanbalat este o ilustrație a primejdiei pe care o reprezintă pentru copiii lui Dumnezeu Satan, dușmanul lor de moarte. Fiindcă orice progres al Evangheliei, orice biruință câștigată de slujitorii Împărăției lui Dumne-

zeu îl supără grozav, Diavolul se străduiește din răspuțeri să le zădărnicească lucrarea, să le afecteze trăirea și slujirea.

Deoarece Sanbalat nu a reușit să-i împiedice pe oamenii lui Neemia de a continua refacerea zidurilor Ierusalimului prin atacuri neașteptate, nici prin amenințări sau cuvinte batjocoritoare, el recurge acum la un nou șiretlic, folosește o altă metodă, mult mai primejdioasă pentru iudei, pe care și Diavolul o întrebuințează cu mare plăcere împotriva credincioșilor. Și, din nefericire pentru ei, uneori cu mare succes. Este vorba despre tactica prefăcătoriei. Dușmanul se prezintă ca un prieten, care încearcă să-l înșele pe Neemia, vorbindu-i pe un ton binevoitor și dându-i anumite sfaturi sau sugestii. Stăpânul întunericului știe să se prefacă în înger de lumină, așa cum îi avertiza apostolul Pavel pe creștinii din Corint: **„Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Cristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină“** (2 Cor. 11.13-14).

În textul din Neemia 6, observăm atât stratagema la care apelează Sanbalat încercând să-l momească pe Neemia și repetând de câteva ori cuvântul „*vino*“, cât și hotărârea energică și nestrămutată cu care acesta respinge toate manevrele adversarului său. De aceea putem intitula meditația asupra acestui capitol: hotărârea fermă a credinței, sau atitudinea categorică față de invitațiile ademenitoare.

1. Izolarea

Vestea trimisă prin solul lui Sanbalat este consemnată la versetul 2: **„Vino, și să ne întâlnim în satele din valea Ono“**. Propunerea aceasta ar lăsa să se înțeleagă că Sanbalat și-a schimbat oarecum atitudinea lui dușmănoasă față de iudei și acum ar căuta să ajungă la pace cu ei. Însă, scopul urmărit de el era să-l atragă pe Neemia afară din oraș, ca să-l îndepărteze de lucrarea începută la Ierusalim. **„Își puseseră de gând să-mi facă rău“** afirmă Neemia.

Orașul Ono este situat la vreo 40 de kilometri nord de Ierusalim, așa că ar fi fost foarte ușor să-l prindă acolo pe Neemia și apoi să atace Ierusalimul rămas fără conducător. De aceea atâta insistență pentru a-l îndupleca pe Neemia să iasă afară din Ierusalim! Izolarea lui de popor era esența noului plan al dușmanului.

Pe această cale Diavolul dă târcoale mereu - mai ales împotriva tinerilor creștini, vrând să-i slăbească și apoi să se năpustească asupra lor. În lumina Noului Testament, Noul Ierusalim reprezintă Biserica lui Cristos, și ni se arată aici cum a luat ființă și cum se menține, datorită lucrării Domnului Isus Cristos prin Duhul Sfânt, și printr-o legătură tainică cu Dumnezeu, așa cum spune, de exemplu, apostolul Ioan: **„Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți parte integrală cu noi. Și împărțirea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos“** (1 Ioan 1.3).

Izvorul de unde se alimentează rădăcinile vieții noastre duhovnicești, cât și puterea de răspândire a mărturiei noastre rodnice în mijlocul oamenilor care ne înconjoară constau în împărțirea tainică pe care o păstrăm cu Dumnezeu și cu Isus Cristos, precum și cu ceilalți răscumpărați ai Lui, și se mențin prin cercetarea Cuvântului divin și stăruința în rugăciune, sub călăuzirea și prin puterea Duhului Sfânt.

Becul electric răspândește lumină în întuneric, numai atunci când stă în contact cu centrala și rețeaua de curent electric. La fel și noi vom fi în stare să luminăm în locul am fost puși să trăim, numai dacă păstrăm contactul interior cu Ierusalimul divin, cu intensitatea curentului de sfințenie și împărțirea cu ceilalți membri ai Bisericii lui Cristos. Credinciosului nu i se oferă puterea Duhului Sfânt despărțit de Cristos, ci are parte de ea numai atâta vreme cât păstrează legătura strânsă cu Mântuitorul. De aceea, orice moleșală sau delăsare aduce totodată o slăbire și o micșorare a credinței. Cristos Își desfășoară plinătatea darurilor Duhului

Sfânt în interiorul Bisericii Sale, împuternicindu-l pe fiecare membru al ei pentru o operă comună, niciodată în mod individual. Deci numai cine rămâne într-o strânsă legătură cu Biserica lui Cristos și păstrează o părtaşie a dragostei cu membrii Bisericii Sale, este înzestrat cu plinătatea darurilor Duhului Sfânt, are parte de o deplină bogăție a roadelor Lui, fiind ocrotit de părtinire, superficialitate și tulburare. Și, ca un semn al binecuvântării dumnezeiești, el crește puternic și se dezvoltă sănătos, ca să-i poată servi cu tot devotamentul pe semenii lui.

Firește că Diavolul cunoaște prea bine foloasele pe care le are creștinul din legătura credinței sale în Domnul; de aceea și face el atâtea eforturi ca să-i slăbească legăturile credinței, să-l izoleze, cum au încercat să facă dușmanii lui Neemia spunându-i acestuia: „*Vino afară din Ierusalim în valea Ono!*“

Este ceea ce face Diavolul și față de noi, cu multă perfidie, folosindu-se de cei din jur și arătându-se bine intenționat și pașnic. Deseori apare ca un prieten binevoitor, care ne șoptește în zorii dimineții: „Mai stai puțin în pat și odihnește-te câteva minute! Tu ești tânăr, ai nevoie de somn și de odihnă. Apoi vei vedea că poți merge la lucru mai plin de curaj și energie. Dacă nu ai timp acum pentru reculegerea cuvenită, cugetând la Mântuitorul tău, o poți face în drum spre serviciu, sau în timpul lucrului.“

Ascultând aceste șoapte, înclinăm să le dăm crezare; s-ar putea să ni se pară că așa ne va fi mai ușor. Dăm lesne curs acestui sfat diabolic și ne lăsăm depărtați de la credința noastră prin momeli de acest fel, rupându-ne de izvorul puterii și bucuriei pe care îl reprezintă legătura vitală cu Mântuitorul, renunțând la cercetarea Scripturilor și la rugăciune. Și toate acestea în ciuda faptului că noi cunoaștem destul de bine ce dureroasă este o astfel de stare și cât de greu ne apasă pe suflet atunci când trebuie să stăm în valea Ono - la locul de muncă sau printre oamenii care ne crează

dificultăți - încercând să aflăm acolo răgazul necesar reculegerii. Noi începem activitatea zilnică fără legătură cu izvoarele puterii din Ierusalimul ceresc și apoi sufletul nostru lânzește în valea Ono, în pustiul acestei lumi, istovit de efort zadarnic. Mulți creștini au ajuns ruinați în valea Ono, nu prin săvârșirea unor păcate grosolane, ci fiind prinși într-o activitate prin care Diavolul a reușit să-i momească afară din Ierusalim.

Trebuie să ne ferim cu mare grijă de momelile lui Sanbalat: să nu începem activitatea zilnică fără a ne îndrepta sufletul către sferile cerești, chiar dacă petrecem numai câteva clipe lângă Cuvântul Domnului, lăsându-l să pătrundă în sufletul nostru ca o forță divină. În zorii dimineții se câștigă biruința zilei. Cristos ne asigură spunându-ne cu blândete: „*Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă*“ (Ioan 15.5). Iar psalmistul, după ce întreabă: „*Cum își va ținea tânărul curată cărarea?*“ dă, și răspunsul: „*Îndreptându-se după Cuvântul Tău*“ (Ps. 119.9). În mod simbolic, aceasta înseamnă a rămâne în Ierusalim.

Se prea poate ca Diavolul să se apropie de noi și să ne șoptească: „Tu, desigur, ai fost constrâns de atmosfera religioasă din casa părinților tăi, și multă vreme ai stat sub tutela mediului creștin, dar acum bucură-te de libertatea pe care o ai, profită de ea ca să devii independent în ce privește gândirea și acțiunile tale, ca să poți ajunge un om în întregime liber - vremea frumoasă este un prilej nimerit ca să te scuturi de constrângerea îndeletnicirilor evlavioase, să cunoști mirosul plăcut al lumii ca să-ți poți face singur o părere despre ce poate ea oferi. De altfel, chiar Biblia spune: «*Cercetați toate lucrurile!*» Deci, ce mai aștepti? Vino aici, ieși dintre zidurile strâmte ale Ierusalimului. Ești încă tânăr, vino în frumoasa și senina vale Ono, unde libertatea lumii se întinde până la culmea fericirii.“

Poate că multă vreme nu ne-am dat seama că în spatele acestor momeli se află cursa Diavolului, planurile viclene ale heruvimului decăzut care face totul pentru a ne atrage mai ușor acolo jos în vale. Câți tineri creștini care, la început, promiteau atât de mult, pornind plini de speranță pe calea credinței, care ar fi putut să devină niște vrednici lucrători în opera de edificare a Ierusalimului duhovnicesc, până la urmă s-au ofilit copleșiți de seceta din valea Ono, ca niște plante neudate - tocmai fiindcă au părăsit terenul de lângă izvorul puterii adevărate, rupând legătura cu Ierusalimul duhovnicesc. Și nu degeaba îi îndeamnă apostolul pe credincioși cu atâta insistență: **„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie“** (Evr. 10.25).

Dar ce exemplu minunat ne oferă Neemia prin hotărârea sa categorică de a nu părăsi Ierusalimul, el, care nu se lasă antrenat de nici o propunere a lui Sanbalat, nu acceptă să iasă nici până la poarta orașului, sau măcar până la locul de unde să vadă acoperișul clădirilor din Ierusalim. Nici nu se simte atras să privească barem peste zid, câmpiile frumoase dinspre valea Ono. Nici vorbă de așa ceva! Neemia îl respinge de fiecare dată pe solul lui Sanbalat, care îi face de patru ori propunerea de a părăsi Ierusalimul. De patru ori aceeași momeală și de patru ori se întoarce cu același răspuns categoric **„Nu“**. El este decis să nu părăsească cu nici un chip Ierusalimul. Prin hotărârea sa energică, această aleasă trăsătură de caracter a sa, Neemia a scăpat cu viață și, de asemenea, a salvat Ierusalimul care putea fi atacat de dușmanii săi.

2. Compromisul

Ce va face acum Sanbalat ? El nu se lasă bătut, ci își trimite solul pentru a cincea oară ca să-i spună lui Neemia: **„Vino dar, și să ne sfătuim împreună“** (Nem. 6.7).

De data aceasta Sanbalat este mai diplomat, îl cheamă să se sfătuiască împreună. În scrisoarea pe care i-o aduce solul, este vorba despre făurirea unui front comun împotriva marelui împărat al perșilor, cum se menționează în versetele 6-7: **„Se răspândește zvonul printre popoare, și Gașmu spune că tu și iudeii aveți de gând să vă răsculați, și că în acest scop zidești zidul. Se zice că tu vei ajunge împăratul lor, și că ai pus chiar prooroci, ca să te numească la Ierusalim împărat al lui Iuda. Și acum lucrurile acestea vor ajunge la cunoștința împăratului. Vino dar, și să ne sfătuim împreună“**.

Dușmanul știe să se prefacă în prieten, întrebându-l strategia compromisului și tactica alianței. La aceeași strategie recurge Diavolul și astăzi pentru a pune piedici lucrării copiilor lui Dumnezeu și a zădărnici opera de răspândire a Evangheliei. Ca tată al minciunii, Diavolul urăște tot ce ține de adevărul dumnezeiesc și nu poate suferi purtarea creștinilor devotați, poziția lor categorică și orientarea lor hotărâtă. El preferă întunericul, ceața, obscuritatea; lui îi plac lucrurile confuze, neclare și granițele imprecise, care pot crea încurcături, derută și învălmășeală; lui îi place să pescuiască în ape tulburi și să acționeze din umbră pentru a-și putea aduce la îndeplinire planurile sale atât de periculoase și dăunătoare creștinătății. Și, din nefericire, adeseori reușește! Istoria creștinismului relatează multe experiențe dureroase. Cât de des a încercat Diavolul să ne lovească ademenindu-ne în afaceri delicate, în încurcături păcătoase, numai pentru a ne distruge credința în Domnul Isus Cristos. Și toate acestea, din pricină că anterior izbutise să ne împingă în compromisuri; ba chiar, până la urmă, să șteargă din cugetul nostru puterea de a deosebi adevărul de minciună și lumina de întuneric, aducându-ne într-o stare jalnică. Cu îndemânarea lui, Diavolul știe să atenueze păcatul, să-l prezinte sub diverse forme, așa încât până la urmă să nu ne mai apară ca ceva rău și dăunător și să ne facă să-l

poftim. Atunci, din atmosfera umbroasă a încurcăturilor lăuntrice, puterea răului se năpustește asupra noastră, și Sanbalat iese biruitor aplicând strategia compromisului viclean.

Dar și aici poziția neclintită a lui Neemia ne stă ca o pildă vrednică de urmat. Într-adevăr, până acum el ne făcea impresia unui om cu vederi largi și de o generozitate uimitoare. Dar la propunerile lui Sanbalat, îl vedem pe Neemia reacționând cu o mare duritate și încăpățănare. Nu vrea să știe nimic despre sfaturi și alianțe sau compromisuri. În cugetul lui de om evlavios, nu încapă nimic neclar și nu-i surâde nicidecum stabilirea unor relații dubioase cu adversarii vicleni. Cu o minte trează, el sesizează și pătrunde înșelăciunea lui Sanbalat, îl demască fără nici un menajament. Prin îndârjirea cu care se opune sugestiilor adversarului și prin atașamentul fierbinte față de lucrarea în care s-a implicat, Neemia salvează din nou Ierusalimul.

În Noul Testament, găsim o asemenea poziție categorică la apostolul Pavel. Acest om devotat, care dovedește o imensă lărgime de spirit, când este vorba de dragoste, slujire și mântuirea păcătoșilor, chiar dacă toate acestea îi cauzează neplăceri, necazuri și suferințe - la un moment dat, el ajunge să le spună corintenilor: „...ca să vedeți dragostea nespus de mare, pe care o am față de voi“ (2 Cor. 2.4) - ei bine, atunci când descoperă pătrunderea unor eretici care seamănă neadevărul și tulbură inimile credincioșilor, apostolul devine atât de dur și îngust încât le spune galatenilor tranșant, cu toată asprimea: „**Chiar dacă noi înșine sau un inger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!**“ (Gal. 1.8).

Așadar, putem învăța ceva din pilda acestor oameni, care au dovedit o credință statornică și un atașament neclintit față de adevăr, poziția lor fiind confirmată și binecuvântată de Dumnezeu într-un mod atât de minunat. Să nu

ne lăsăm fermecați de accentele unei generozități fără limită, care vrea să înlăture hotarele pe care le-a pus adevărul între noi și lume, și să ne atragă într-o alianță cu deșertăciunea lumească, ci să menținem cu toată energia un echilibru sănătos între generozitatea dragostei divine și rigiditatea adevărului divin.

3. Fanatismul

Revenind la Neemia, observăm că nici după atâtea încercări zadarnice de a împiedica reconstrucția Ierusalimului, Sanbalat nu renunță și nu se dă bătut. Dacă n-a reușit să-l înfrângă pe Neemia nici prin izolare, nici prin compromis, el pune la punct o a treia strategie, venind cu o nouă propunere, foarte interesantă : „**Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu, în mijlocul Templului**“ (vers. 10).

Pentru un om evlavios ca Neemia, momeala aceasta este cea mai delicată. Sanbalat reușise să-l cumpere pe unul dintre oamenii lui Neemia, numit Șemaia, care consimțise să lucreze pentru dușman. Acest Șemaia trebuia să acționeze ca un profet prefăcut și să-l ispitească pe Neemia, pe o cale evlavioasă, spunându-i: „**Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu, în mijlocul Templului**“.

Dar care era scopul urmărit de dușman? Sanbalat voia să-l împingă pe Neemia la un act necugetat, la o faptă nepermisă de Legea Domnului, propunându-i să se retragă și să se ascundă în Templu, unde aveau acces numai preoții. Dacă ar fi acceptat sfatul lui Șemaia, atunci Neemia s-ar fi compromis în ochii poporului și autoritatea lui ar fi fost subminată; de asemenea, n-ar fi fost exclus ca, în timpul zăbovirii sale în Templu, să se iste vreo nemulțumire sau chiar o revoltă în cetate din cauza purtării sale necuviincioase.

Metoda aceasta de ispitire este cea mai primejdioasă pentru credincioși. Satan izbuteste în felul acesta să cauzeze

imense stricăciuni Ierusalimului spiritual, Bisericii lui Cristos. Istoria creștinismului conține multe pagini triste de acest fel, cu erezii care au condus la apariția multor secte religioase ai căror fondatori au spus ca Șemaia: „Haidem să ne ascundem în mijlocul Templului, să închidem ușa după noi. Apoi să arătăm lumii că suntem mai evlavioși decât alții, și trebuie să ne izolăm de păcătoșii lipsiți de pietate care sunt un real pericol.“ Alții, cuprinși de fanatism, au pătruns până „dincolo de perdeaua dinăuntru“, pentru a se fâli apoi cu rugăciuni lungi și vorbe pompoase fără rost, pretinzând că ei au darul proorociei, că au vedenii și viziuni, că aud direct și personal vocea lui Dumnezeu. Diavolul știe să vorbească frumos, plăcut și chiar cu glas îngeresc, pentru a-i putea momi pe locuitorii Ierusalimului duhovnicesc. Câți urmași ai lui Cristos nu s-au lăsat târați în rătăcirea și înșelăciunea sectelor eretice! Nici o altă primedie nu este mai dăunătoare sufletului nostru ca pericolul evlaviei nesfințite – acele exagerări pioase, acel fanatism religios, acea încordare superstițioasă – urmarea fiind o oboseală peste măsură de mare și o moleșeală gravă. Adeseori s-a văzut că exagerarea, fanatismul, excesul de pietate au precedat căderea în abisul destrăbălării.

Dar să învățăm de la Neemia. Ce face acest om cunoscut ca o persoană foarte evlavioasă? La versetul 12, el spune: „*Am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimitea*“ (aluzie la Șemaia). Neemia a priceput că nu Dumnezeu îl îndeamnă să meargă în Templu, pentru a asculta o proorocie din partea lui Șemaia. Omul lui Dumnezeu descoperă încă o dată minciuna împodobită în straie evlavioase. Și cu mintea sa ageră, el respinge categoric propunerea lui Șemaia, spunând: „*Nu voi intra în Templu!*“.

Evlavia adevărată nu se lasă antrenată de spiritul corupt și fanatic. Textul nostru precizează: „*Am cunoscut!*“ Acest cuvânt are o mare importanță pentru noi. Descoperim aici binecuvântarea sincerității lui Neemia, credința care îl con-

duce în orice acțiune. Dumnezeu i-a putut da un semn, ca să deosebească ce este adevărat de ceea ce este fals, ce este dumnezeiesc de ceea ce este diavolesc, ce este duhovnicesc de ceea ce este firesc: „*Am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimitea*“ spune el.

De aceea năzuința noastră lăuntrică trebuie să fie aceea de a crește în sfințenie, de a fi călăuziți în Templul Domnului, nu prin efracție, ci printr-o trăire tainică în Cristos, ducând o viață care câștigă biruința asupra ispitelor. Dar aceasta trebuie să aibă loc numai pe calea stabilită de Dumnezeu, în limitele puse de Evanghelie, într-o dependență totală de Duhul Sfânt acceptată de bunăvoie și supuși călăuzirii Sale într-un spirit de umilință. Să ne ferim de exagerările pioase ale fanatismului îngust, de smerenia falsă și dezgustătoare a celor superstițioși și de o religiozitate formalistă și ieftină. Să ne ferim de prietenia celor care, afișând o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea, pășesc cu obrăznicie pragul bisericii, rugându-se fără frică de Dumnezeu, fără o inimă predispusă la adevărata închinare. Să stăruim umili, lucizi și chibzuiți, ascultând de îndemnul credinței, cu modestie și siguranță, acolo unde ne-a așezat Domnul să trăim, chiar dacă ne-am afla în colțul cel mai îndepărtat din curtea Ierusalimului duhovnicesc. Atunci Domnul ne va da și nouă un semn, sau darul chibzuinței ca să pricepem clar cum stau lucrurile cu privire la Dumnezeu și la omenire, să putem deosebi adevărul de minciună și să înțelegem graiul divin. El ne va da tăria necesară pentru a lua hotărâri categorice ca Neemia, și a rezista împotriva oricărei momeli pe care ne-o întinde Cel Viclean. Domnul ne va binecuvânta viața cu multă îndurare, ca să putem contribui și noi într-un mod eficient la edificarea zidurilor Ierusalimului duhovnicesc.